



W okresie Adwentu bardzo ważnym, wymownym i często stosowanym w liturgii domowej znakiem jest świeca. Świece i lampiony posiadają bogatą symbolikę. W liturgii Kościoła światło jest stosowane jako znak już od IV wieku i jest symbolem radości. Głównie jednak jest symbolem Chrystusa, gdyż prorocy zapowiadali Go jako światłość (Iz 49,6). Świeca jest również symbolem życia chrześcijanina, który jest włączony w światłość Chrystusową i żyje zgodnie z przykazaniami Bożymi. Wymienia się kilka rodzajów świec adwentowych: Świeca roratna, koloru białego lub jasnożółtego, jest przewiązana białą wstążką i udekorowana zielenią (najczęściej mirtem). Umieszcza się ją na ołtarzyku domowym, często obok figurki lub obrazu Matki Bożej.

Zapalana w czasie modlitw rodzinnych, symbolizuje Maryję, która w mroczny czas adwentowy w swoim łonie niesie światu Chrystusa - Światłość Prawdziwą. Świeca kalendarzowa, na której są oznaczone daty czterech niedziel Adwentu lub poszczególnych dni tego okresu, jest zapalana w czasie modlitw rodzinnych i przy posiłkach. Każdego dnia pali się ją do miejsca przeznaczonego na ten dzień. Dopala się całkowicie przy wieczery wigilijnej. Świeca Maryjna, ustawiana w dniu 8 grudnia lub w przeddzień wieczorem na uroczystość Niepokalanego Poczęcia, jest dekorowana zielenią i kwiatami. Po jej zapaleniu rodzina może zaśpiewać „Magnificat», odmówić tajemnicę Różańca świętego - Zwiastowanie NMP - lub śpiewać pieśni Maryjne. Lampiony adwentowe w formie czworoboku zamkniętego, którego ścianki są podklejone od wewnątrz kolorową bibułą i przypominają gotyckie witraże z symbolami chrześcijańskimi lub scenami biblijnymi, w domu są na widocznym miejscu, a dzieci, idąc na roraty, zabierają je ze sobą do kościoła. Lampion adwentowy jest ilustracją do przypowieści Jezusa o pannach roztropnych (Mt 25,1-13).

Kolejnym takim znakiem jest siano dobrych uczynków - zwyczaj przeniesiony z Francji. W pierwszą niedzielę Adwentu każde dziecko dostaje od rodziców pusty żłóbek. Odtąd każdego dnia wieczorem przy modlitwie pacierzowej dziecko czyni rachunek sumienia i za każdy dobry uczynek wkłada jedną słomkę siana do żłóbka. Jest to dar dziecka dla Bożego Dzieciątka na pamiątkę Jego urodzin. Widok żłóbka z sianem dobrych uczynków napędza dziecko tęsknotą za Zbawicielem przy pójściu na spoczynek i przy przebudzeniu się rankiem. W dzień Bożego Narodzenia każde dziecko, budząc się ze snu, znajduje w swoim żłóbku figurkę Dzieciątka Jezus.

Starajmy się wprowadzać do naszych domów rodzinnych obrzędy o treści chrześcijańskiej: własne lub te już znane, żeby pomagały budować miłość, wrażliwość i

Tradycje adwentowe w rodzinach chrześcijańskich

Wpisany przez ks. Раман Катлімоўскі
14.12.2009 09:13

braterskość zarówno w każdym człowieku, jak i między ludźmi.